

FINESTRES TRENCADES

Recordo com si fos avui l'estiu del 1990. La meva germana petita acabava de néixer, com els cadellots de la gateta Blanqui, a la majoria dels quals els hi esperava un destí ben sinistre. El meu avi regulava la població felina amb una metodologia direm que poc respectuosa amb la vida.

Feia 5è d'EGB, a les ràdios no parava de sonar la Lambada i la llibertat m'esperava el 23 de juny. Aquell estiu ja em deixarien anar sola amb bicicleta amb el meu germà gran i la resta de veïns dels masos. Encara em ve l'emoció pujant-me pel pit fins al coll, quan rememoro aquell estiu.

Cada tarda igual, cada tarda diferent, cada tarda mil emocions. Teníem prohibit sortir abans de la migdiada. La calor era asfixiant però seca. A aquelles hores semblava que una bomba nuclear havia acabat amb tot ésser vivent i que solament havien sobreviscut les *fefets*¹ i el seu “cric cric”. Quan acabava la sèrie “Verano Azul”, l'àvia ens preparava els entrepans de mantega i *Colacao* i l'aventura començava.

Agafàvem les bicicletes i col·locàvem a la cistella davantera l'entrepà i la cantimplora. Pantalons curts, genolls esquinçats, samarretes del *Pryca*, gorra de la *Caja Rural* i endavant. Ni protecció solar, ni antimosquits, ni per descomptat casc.

La tarda que tot va començar bufava el cerç i, tal com deia el meu avi, mai porta coses bones el vent que bufa de Sant Valero. La meva BH vermella anava més ràpida que mai. Les gorres semblaven que anaven a caure però la gometa del darrera les feia clavar-se al clatell amb una força increïble. Quan vam fer la baixada de la Torre dels Llunats, el vent ens bufava a favor. Vam soltar els peus dels pedals i aquella baixada es va convertir en una muntanya russa natural amb la banda sonora de les rialles innocents de no saber que res dolent podia passar. Els braços agafaven amb força el manillar per no caure fora del camí, tot el cos tremolava, les pedres saltaven al pas de les bicicletes i l'alegria es respirava en l'ambient. Com cada tarda, arribàvem derrapant a aquella torre abandonada, que ens tenia atrapats.

Era una torre petita, de tova arrebossada amb guix, pintada de blanc. Trossos de guix havien caigut deixant a la vista el fang assecat i el que quedava a la façana deixava entreveure totes les capes de pintura que havien estampat al llarg dels anys. L'entrada tenia un petit arc de pedra on havien gravat 1843, però no sabíem si feia referència a la

¹ Cigala en el dialecte parlat a Fraga. Petit insecte que emet un so estrident característic.

casa o a la pedra. Al mig de la façana hi havia un rellotge de sol rovellat i doblegat. Un dels balcons ja no tenia terra, solament reixa i de l'altre hi sortia una figuera que semblava màgica.

Seiem a la perxada, ens menjàvem l'entrepà, llençàvem pedres a les finestres, trencàvem algun vidre i així passàvem la tarda. Quan ens cansàvem d'estar allí anàvem al mas d'algun amic que tingués "piscina". Dignes-li piscina, dignes-li bassa amb aigua per regar plena de granotes, capgrossos, fang i d'altres éssers vius.

Aquella tarda, com sempre, estàvem per allí. Els uns asseguts al terra, els altres corrent per fora... He de dir que alguna cosa diferent havia percebut a l'arribar, però ara no us sabia dir què va ser. Potser l'entrada més neta, potser menys herbes al camí, potser... no ho sé, però aquell fet em feia estar estranya, com en alerta. Quan de sobte una forta ventada va obrir la porta de la casa de bat a bat. Aaaaaah! Vam començar tots a cridar. Ens vam quedar ben parats.

"Jo diria que hi havia un cademat en aquesta porta", va dir un. "Jo diria que també", va dir l'altra.

Aaaaaah! Vam continuar cridant. Però passat el primer ensurt el més gran de la colla es va atrevir a verbalitzar l'impuls que havia passat pel cap de tots. "Entrem?". I sí, hi vam entrar. Jo la última agafada a la samarreta del meu germà, l'esquena corbada, els ulls com a plats i mirant a totes bandes. Quan de sobte... "PUM!" un soroll sec va sonar al pis de dalt. Tornant els "Aaaaaah!", sentint "marxeeeeeem" i no sé com, ja estàvem tots pujats a les bicicletes pedalejant per la costa, aquesta vegada, amb el vent en contra. Crec que va ser la vegada que més em vaig cansar amb la bicicleta, però, alhora, la que menys ho vaig notar, ja que solament volia marxar d'allí fos com fos.

Sense gairebé alè vam arribar a la piscina del Tomeu. Tremolant de por i, alhora, d'emoció. La mare ens va preguntar si passava alguna cosa i, tots a l'uníson vam respondre un rotund no. Estàvem incrèduls d'allò que acabàvem de viure, però amb un fort impuls de tornar-hi i comprovar què havia passat a aquella casa fantasmagòrica.

Una vegada refrescats tots i totes ho vam tenir clar. "Tornem?" va dir el meu germà Jordi. "Sí!" van contestar tots. Jo potser no ho veia tan clar però em vaig veure empesa per l'emoció de la resta. Encara mullats vam tornar a pujar a les bicicletes i a fer el mateix recorregut cap a la torre. Durant el camí, el cerç va començar a bufar més fort, els trons van sonar de forma ensordidora, una foscor profunda va tapar tot el cel, la qual solament desapareixia quan els rajos ho il·luminaven tot. Gotes gruixudes van començar a caure.

La por m'envaïa però no era més gran que la motivació de seguir a la colla. Contra més forts eren els trons i més bufava el vent, més ràpid anaven les bicicletes.

Vam arribar en un tres i no res. I allí ens vam plantar els vuit, davant de la casa mirant amunt les finestres trencades. De sobte, una ombra va aparèixer durant uns segons. Era una ombra estranya, entre humana i animal. Van ser uns instants, però tots i totes la vam veure. Recordo la fredor recórrer cada cèl·lula del meu cos, les dents tremolar amb dissimulació a dins la meua boca, la suor a les mans i el gran ensurt quan el meu germà em va posar la mà a l'espatlla en senyal de suport i companyia. Vaig pegar un salt que va provocar la rialla de tothom. Una rialla nerviosa que va treure tensió a l'ambient. Una tensió que no tardaria en augmentar.

El Pau i la Júlia, els més grans del grup, ens van dir que entraven. I, no sé com va anar la cosa, que en un segon tornàvem a ser a dintre de la casa. Anàvem en fila. El primer el Pau, la última jo. Agafada amb totes les forces del món al braç del meu germà. Crec que encara puc recordar la marca de les meves ungles clavades. Una a una, sense fer soroll vam anar pujant les atrotinades escales. Jo sense soltar-me en cap moment del braç del Jordi.

Vam arribar al pis de dalt i el grup em va portar cap a la primera de les habitacions, on estava la finestra en la que havíem vist l'ombra. De sobte, crits, moviments ràpids, escales avall i més crits. Per un moment vaig soltar-me del braç del Jordi i em vaig quedar la última. No vaig veure res però encara estic segura com una cosa peluda va fregar-me l'esquena.

Vam baixar les escales crec que totes amb un gran salt, cridant sense parar i, per suposat, sense mirar enrere. A fora la pluja seguia caient. Ningú va tornar a mirar a la casa, tots vam agafar la bici. Els pedals anaven més ràpid del que les meves cames podien suportar però allí seguia, com si m'hi anés la vida i amb un batre d'ulls ens vam plantar al nostre mas.

Una vegada al mas recordo tremolar entre els braços del Jordi. Va sortir la mare i al veure'ns a tots mullats i espantats, ens va preguntar si havia passat alguna cosa però vam tornar a respondre, com a la tarda, amb un no rotund, però aquesta vegada amb un to fluix i sense energia. "Doncs aneu cap als masos que ja és tard nois". Ens vam mirar i sense dir res tothom va fer el gest de marxar però ningú acabava de moure's. Amb la mirada vam entendre que els que havien de fer el camí sols havien de ser acompanyats. I així ho vam fer. No ens van fer falta paraules. Compartíem la mateixa emoció i crec que fins i tot ens podíem llegir el pensament. Aquesta vegada, amb més assossec vam pujar a les bicicletes

per acompanyar als amics als seus masos. No teníem ni veu per acomiadar-nos. Ens miràvem i amb un petit cop de cap ens vam dir “Bona nit”.

Crec que aquella nit cap dels de la colla vam dormir. Al dia següent, quan l’hora de la migdiada va passar ens vam torbar al mas del Tomeu per banyar-nos a la piscina. Aquella tarda no hi va haver torre dels Llunats, ni finestres trencades, ni ésser pelut. Mai més vam saber què va ser allò que vam veure. El Tomeu assegura que era el propi diable. Jo no vaig veure res però la sensació i la pudor era la més desagradable que he sentit mai.

Al cap d’uns dies, vam tornar a la casa i la porta tornava estar tancada amb el cademat. Mai vam entendre què va passar. Encara avui, després de tants anys, quan quedem de tant en tant, ara amb la nostra canalla, per passar tardes a algun dels masos recordem aquella tarda. Les nostres parelles ens diuen pesats, però mai podran entendre la unió que va forjar aquell fet tan paranormal i, alhora, emocionant.

Avui, de nou, he saltat quan, mentre mirava les finestres encara trencades, el meu germà m’ha posat la mà a l’espatlla. Hem tornat tots a la vella torre amb les bicicletes, ara amb cascs i protecció solar. Una altra vegada, tots i totes hem rigut, aquesta vegada, de debò, sense tensió, sense por. Tot i que sempre, sempre, sempre, certa esgarripança ens travessa a tots quan ens atansem a la torre dels Llunats.